

חולין פרק ז גיד הנשה דף צט

ר' דימי אמר בשם ר' אסי שכל האיסורים שהתערבו בהיתר בטלים ב100 שיעורי היתר כנגדם, שאלו אביי שכתוב במשנה המחמץ עיסת חולין בשאור של תרומה או המתבל תבשיל חולין בתבלין של תרומה או המערב חולין ותרומה יחד בתבשיל, אם עירב מין במינו דינו להחמיר שאם נותן טעם בעיסה או שיש בעיסה פחות מ101 שיעורים של חולין כנגד התרומה לא בטל ואסור באכילה, ורק אם לא נותן טעם וגם יש כנגדו 101 שיעורי היתר בטל, אם עירב מין בשאינו מינו דינו להקל ולהחמיר כלומר אם נותן טעם אסור אפילו אם יש 101 כנגדו אבל אם אינו נותן טעם מותר אפילו אם אין 101 כנגדו, ולכאורה מוכח שתרומה בטלה מין בשאינו מינו כשאינו נותן טעם ב60, מתרצת הגמ' שהכוונה שמין בשאינו מינו בטל ב100 ולא צריך 101.

הגמ' מסבירה שדברים שנותנים טעם חזק אינם בטלים אפילו בכמות גבוהה מאד כשם שמצינו במשנה ששאור שמחמץ את העיסה לא בטל שב101, וכן אמר ר' יוסי ברבי חנינא שציר של דג טמא לא בטל אפילו בקרוב ל200 שיעורי היתר כנגדו.

במשנה כתוב שירך שהתבשלה כשגיד הנשה בתוכה נאסרת משום שהגיד נותן בה טעם, ר' ישמעאל סבר שאין טעם בגיד הנשה ואינו אוסר את הבשר וכך פסק ר' חנינא וכן ר' אמי שלח לר' יצחק שפסק בשם ר' יהושע בן לוי שאין טעם בגידים וכן הלכה.